PROGRAM FOTBAL

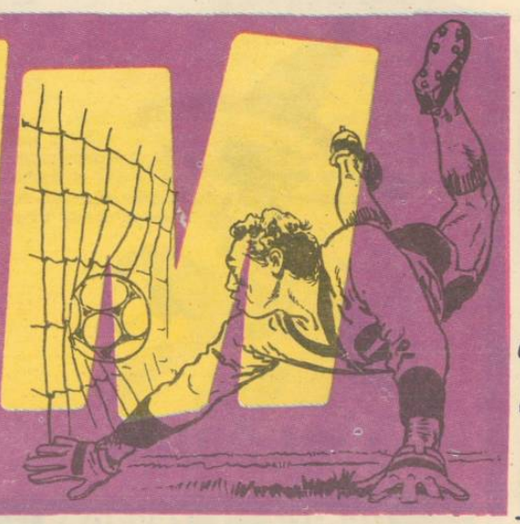

EDITAT DE I.E.A.B.S., Apărut: martie, 1986 (Anul III)

REL
ÖETIN
GEN.
STR.
21022
61
21022
60
21022
45

FOTBALUL ROMÂNESC, SUB SEMNUL VALORII SALE REALE!

● Reprezentativa țării noastre înainte de fluierul arbitrului.
● Silviu Lung într-o „acțiune" specifică.

Foto: Ion Predoșanu

Se reia, așadar, sezonul fotbalistic și se reia, o știm cu toții, după „campania mexicană", în care am fost atît de aproape de calificare, pentru o rată de puțin, „pe linia de sosire"... De uitat nu poate uita nimeni această neîmplinire, pe care o reamintim și noi, acum, pentru a sublinia o realitate: fotbalul românesc a fost la mai puțin de un pas de marea calificare, o calificare la care avea dreptul și pe care o meritase indiscutabil pînă la un punct, pînă la acel meci cu Irlanda de Nord, de la București, cînd noi înșine ne-am refuzat șansa și dreptul de a fi în Mexic, alături de întreaga elită a fotbalului internațional! Vom lipsi, deci, de la Turneul final al Cupei Mondiale dar, pe lîngă regretele acestei absențe, trebuie să trăim convingerea că avem capacitatea, valorile individuale, tehnicienii și toate posibilitățile pentru a păși cu mai multă încredere, cu curaj și ambiție pe drumul consacrării internaționale! Oare cine ar putea contesta că, în ultimii doi ani, fotbalul românesc nu a cîștigat în valoare și în prestigiu, că în cel puțin cîteva meciuri nu a făcut dovada unei competitivități la cel mai înalt nivel?! Prezența „naționalei" noastre la Turneul final al Campionatului european din Franța a fost o dovadă a posibilităților pe care le avem, succesele realizate în compania unor echipe de prim rang, cum sînt cele ale Italiei, Angliei și Portugaliei, comportarea echipelor noastre de club în cupele europene — iată doar cîteva argumente care atestă emanciparea fotbalului românesc, în anii din urmă. Tocmai aceste argumente trebuie să stea acum la baza întregii activități interne și internaționale, odată cu încrederea deplină în forțele proprii, dar și cu convingerea că munca trebuie dusă pînă la capăt, fără căderi de ritm și de interes, fără concesii calitative și cantitative! Dacă putem — și putem cu adevărat! — să ne numărăm printre cei mai buni, e tot atît de sigur că nu vom reuși decît prin angajarea și implicarea tuturor forțelor, a tuturor celor care slujesc fotbalul, sub o formă sau alta! Ratarea unei calificări e, sigur, dureroasă, dar ea nu înseamnă decît încheierea unui drum și începerea altuia, care poate și trebuie să fie un drum al succeselor, al consacrării depline în arena internațională!

TURUL CAMPIONATULUI: PLUSURI ȘI MINUSURI

Subordonat intereselor echipei naționale și ale celor impuse de prezențele formațiilor de club în cupele europene, turul campionatului a fost zbuciumat, dar mai puțin atrăgător ca de obicei: „Pulsul" interesului manifestat de public este edificator în acest sens, iar faptul că în prima etapă s-au înregistrat 173 000 de iubitori ai fotbalului în tribune, iar în etapa a 15-a s-a ajuns la numai... 63 000 demonstrează clar că spectatorii au fost mereu mai puțin mulțumiți de calitatea partidelor din Divizia A. Dincolo, însă, de acest „puls", statisticile evidențiază că nivelul campionatului a marcat în tur o sensibilă scădere față de turul campionatului precedent: eficacitatea a coborît de la 406 goluri la 401, oaspeții au obținut victoria în numai 22 de partide, dintre cele 153 programate, au fost ratate nu mai puțin de 13 penalty-uri, cite două ratînd, surprinzător, Hagi, Pițurcă și Irimescu, jucători apreciați pentru eficacitatea lor! Apoi, dacă aruncăm o privire asupra notelor acordate jucătorilor de cronicarii de specialitate, vom vedea că nimeni n-a atins media 8 pe întregul tur și că nu mai puțin de patru posturi — fundaș dreapta, fundaș stînga, mijlocaș ofensiv și virf stînga — au lideri cu medii sub 7! Este evident, deci, că turul a atins cel mult mediocritatea, fapt observat și observabil chiar în descreșterile echipei naționale! Există, însă, și unele aspecte încurătoare, între care am cita infuzia mare de tineret pe prima scenă fotbalistică a țării, unde s-au consemnat 47 de debuturi, la un total de 371 de jucători ruiați în întregul tur. Este un semn al schimbului de generații către care a pășit fotbalul nostru, vizibil tot mai mult (și necesar, chiar!) inclusiv la nivelul echipei naționale! Și, apropo de tineret, să notăm că generația lui Hagi și Mateuț vine puternic, în pofida minusurilor manifestate și de ei în prima parte a campionatului.

PRIVIRE PESTE CLASAMENT

Comparativ cu sezonul anterior, clasamentul „de toamnă" al Diviziei A are multe puncte comune: în față se află aceleași patru echipe care sînt (acum) Steaua, Sportul studențesc, Dinamo București și Universitatea Craiova, există iarăși un pluton de mijloc, format din 4 echipe, care se numesc Corvinul, Petrolul, „U" Cluj-Napoca și F.C. Argeș, în apropiere se află (la un punct și, respectiv, două) alte cinci formații — Gloria Buzău, Chimia Rm. Vîlcea, Poli Timișoara, F.C. Olt, și ASA Tg. Mureș —, pentru ca „zona fierbinte" să cuprindă, deocamdată, cinci candidate la retrogradare: S.C. Bacău, Rapid, Victoria, FCM Brașov și FC Bihor. Ca de obicei, lupta cea mai interesantă se va da între aceste cinci echipe de la urmă, cărora li se pot adăuga în orice moment și celelalte din nivelul imediat superior. Să nu uităm că patru echipe au — 3 în clasamentul adevărului, că alte două au — 4, iar Bihorul, care nu s-a împăcat nici pe departe cu ideea retrogradării! — se află la — 6! În această situație, neliniștea plutește pînă către „zona neutră", unde aparițiile Petrolului și Universității din Cluj-Napoca trebuie privite și cu surprindere (plăcută), dar și cu convingerea că, practic, campionatul este deschis oricăror surprize!

În frunte, situația este modificată considerabil față de campionatul precedent, pe fondul unui tur în forță al Stelei și al Sportului studențesc, pe fondul inconstanței și slăbiciunilor manifestate de Dinamo și Universitatea Craiova — ambele cu dificultăți în alcătuirea formațiilor de bază. Dacă liderul s-a desprins decisiv, lupta pentru celelalte două locuri de pe podium va fi interesantă, cu atît mai mult cu cît Sportul studențesc este decisă să-și apere onorantul loc secund, iar Dinamo București, cu noua conducere tehnică și cu transferările efectuate în această iarnă, va marca, în mod cert, un reviriment puternic. Craiova nu ni se pare de invidiat în acest moment, cînd garnitura ei „de aur" s-a descompletat substanțial, pierzînd acum și pe Costică Ștefănescu, stîlpul apărării sale și „sufletul" întregii echipe. Sperăm, însă, că noua generație de jucători craioveni va ști să alăture talentului său și puterea de angajament proprie echipei craiovene în momentele de cumpănă!...

„Buturuga mică"

Kuusysi Lahti. Nici că se putea adversar mai comod — dintre echipele rămase în cursă — pentru Steaua în sferturile de finală ale „CCE". Aceasta a fost prima reacție. Apoi, ca de obicei, la o a doua privire, am început să nuanțăm. Și astfel ne-am amintit că avem de-a face cu „buturuga mică" a actualei ediții a competiției continentale numărul 1, avînd în palmares eliminări spectaculoase: FC Sarajevo (cu victorii în ambele manșe!) și Zenit Leningrad...

Performanța echipei din orașul cherestelei finlandeze nu poate fi judecată decît în corelație cu progresul general al fotbalului din „Țara celor 1000 de lacuri", progres pe care l-am putut constata nu demult la nivelul echipei naționale. Popor de atleți (fondiști, în special, ceea ce explică multe), finlandezii n-au contat multă vreme în fotbal, principala cauză a stagnării fiind, se pare, clima, care nu permite o activitate îndelungată pe teren. De cîțiva ani, însă, construirea unor săli cu terenuri de dimensiuni regulamentare a contribuit din plin la pregătirea specifică a fotbaliștilor, iar cîștigurile tehnice, aduse de lucrul continuu cu mingea, grevate pe calități fizice excelente, au condus la amintitul progres.

Să vedem însă cine este Kuusysi Lahti. Înființată abia în 1969, echipa antrenată în prezent de Keijo Voutilainen a cucerit de două ori titlul și o dată cupa. În campionatul trecut (în Finlanda se joacă primăvară-toamnă) s-a situat pe locul secund, ceea ce n-a împiedicat-o, se vede, să devină a doua formație finlandeză prezentă în „primăvara europeană" după Haka Valkeakoski, în 1983. Puternică, avînd jucători disciplinați tactic și rapizi, Kuusysi joacă într-un sistem apropiat celui al reprezentativei Danemarcei, 1—4—5—1. Deci, mijlocul întărit sugerează un joc prudent, „fără gol", iar existența unui singur vîrf de atac — predilecția spre contraatac, cu sprijinul, pe rînd, al mijlocașilor. Toate acestea executate de jucători solizi, capabili de un efort continuu. Este vorba doar de fondiști născuți pe schiuri și crescuți în cultul lui Nurmi.

Curios, dar fosta campioană a Finlandei nu s-a întărit în vederea campaniei europene, ci dimpotrivă. Au plecat trei piese de bază: englezul Kenneth Mitchell, omul de gol Ismo Lius, care și-a făcut din fotbal, acum, o profesie, trecînd la formația belgiană Beveren, și Markus Tornwall, transferat la Haka Valkeakoski. În această situație, echipa-standard pare să fie următoarea: Korhonen — Hännkainen, Jacutti, Pekonen, Remes — Rinne, Aunen, Tiainen, Carrol (englez), Kaivaonurmi — Kousa. Dintre aceștia au mai fost la București Korhonen, Pekonen, Kousa și Remes, prezenți în meciul cu Dinamo, din primul tur al „CCE", cu două ediții în urmă. Atunci, Dinamo cîștiga cu 3—0 (după 1—0 în Finlanda) și avea să ajungă în semifinalele competiției.

Miercuri steliștii au terminat la egalitate (0—0) un meci în care puteau înscrie de cel puțin cinci ori. Sîntem convinși că la Lahti atacanții Stelei vor concretiza cel puțin o dată...

STEAUA, UN LIDER AUTORITAR!

Fără să fi pierdut vreun meci în întregul tur, aflîndu-se la 7 puncte de Sportul studențesc și la 9 de Dinamo, echipa Steaua este, fără discuție, un lider valoros și autoritar. Omogenitatea echipei noastre campioane este dublată acum și de maturitatea pe care au atins-o cei mai tineri jucători ai săi — Belodedici, Balint, Majaru și chiar Lăcătuș —, de robustețea sistemului defensiv (cu numai 6 goluri primite, Steaua are, de departe, apărarea cea mai redutabilă) și de valoarea crescută a liniei de mijloc, unde Tudorel Stoica și Bölöni au excelat pe parcursul întregului tur. Steaua are de-acum stil de „echipă mare", are clasă chiar și nivel european, deloc întîmplător fiind singura noastră echipă rămasă în cursa cupelor europene. Cu un cuplu de antrenori valoroși — Emerich Jenei și Anghel Iordănescu —, care au știut să asambleze perfect valorile individuale și să dea personalitate întregii echipe, Steaua este un lider cu care s-ar putea mîndri orice campionat național din Europa, un lider al cărui exemplu l-am dori urmat și de celelalte formații fruntașe. Echipa militară a crescut mult în plan valoric pe fondul unei discipline tactice riguroase, în care jocul colectiv primează evident acțiunilor individuale, iar permanenta mișcare a jucătorilor în teren, rapidă, fără căderi înspre finalurile de meci, își are explicația în platforma fizică asigurată lotului de o pregătire temeinică, aparte, bazată pe acest sistem complex care este stretchingul. Amintim asemenea aspecte nu atît pentru a ne lăuda liderul, ci pentru a evidenția strădaniile sale, care sînt, iată: jocul colectiv, disciplina tactică, circulația rapidă a mingii și a jucătorilor, risipa de efort de-a lungul întregului meci, toate devenind posibile numai printr-o pregătire temeinică și un angajament deplin! O echipă cu aceste atu-uri este și merită să fie în fruntea campionatului, cum este în sferturile de finală ale Cupei Campionilor Europeni, cu șanse reale de a accede în semifinale, după dubla întîlnire cu campioana Finlandei, formația Kuusysi Lahti. Succes, așadar, campionilor noștri, în C.C.E. și în returul Diviziei A!...

ÎN RETUR, FOTBAL DE CALITATE!

Dincolo de speculațiile care se fac pe marginea clasamentului, să nu uităm că fiecare echipă are șansele ei de a urca în ierarhia Diviziei A pe poziții cît mai de frunte. Și fiecare echipă are talentele sale, ambițiile sale, posibilitățile de a oferi publicului nu numai punctele atît de prețioase ale victoriei, dar și jocurile de calitate, spectacolele fotbalistice de ținută, pe care le așteptăm cu toții! Acest retur, care începe acum, poate fi semnalul unei noi ofensive a fotbalului românesc către piscurile performanței, poate fi punctul de plecare către alte și alte rezultate de prestigiu internațional. Cine se mai gîndește că „evitarea retrogradării" poate fi un obiectiv, cine-și mai propune să ocupe în final un loc scutit de griji și de emoții își omite vrînd-nevrînd șansele reale și posibilitățile maxime, care sînt clasarea printre echipele de frunte ale fotbalului nostru și asigurarea accesului în cupele europene. Oare ce echipă se poate împăca, la jumătatea unui campionat, cu rolul de codașă, refuzîndu-și astfel drumul spre afirmare și spre consacrare, internă și internațională?! Dacă în fotbal nu există — și nu există! — echipe de neînvins, trebuie să fim de acord că nici echipe gata învinse nu sînt și tocmai aceasta emancipare, această regăsire a orgoliului o așteptăm în retur de la majoritatea divizionarelor noastre A. Priviți ascensiunea spectaculoasă a Politehnicii Timișoara, ambițiile Petrolului și ale „șepcilor roșii", încăpățînarea frumoasă a Corvinului și aureola pe care și-a făurit-o, încet-încet, Gloria Buzău, pentru a vă convinge că nu există niciodată echipe mici și echipe mari, în nici-un campionat! Să-și fi spus, oare, Rapidul ultimul cuvînt sau Victoria sau Brașovul sau Bihorul? Să se impace, oare, Argeșul cu locul 8 sau F.C. Oltul — cu poziția a 12-a? Greu de crezut, așa încît așteptăm de la toate aceste echipe — alături de primele patru, din frunte — creșteri calitative, pe măsura posibilităților lor recunoscute. Divizia A de fotbal poate fi cea mai frumoasă competiție internă și cea mai atrăgătoare, propagînd etapă de etapă nu „derby"-uri pe hîrtie, ci meciuri de cel mai înalt nivel, spectaculoase și valoroase, cum au fost cîteva, dar cum pot fi, sîntem convinși, majoritatea!

Horia Alexandrescu

„Cupa României" la ora „sferturilor"

Generosul generic al „Daciadei", veritabilă „Olimpiadă" a sportului românesc, se află și în fruntea celei mai populare competiții fotbalistice interne, „Cupa României". Firesc, fără îndoială, dacă ne gîndim că în cupă sînt prezente peste 5 000 de echipe, adică, din primele faze, toată suflarea fotbalistică de la noi. Și așa cum competițiile „Daciadei" fac să răsară în prim-planul actualității numele unor anonimi, „Cupa României" este, an de an, adevărata rampă de lansare a unor echipe așa-zis mici, performerele din totdeauna ale „competiției KO". Este aceasta o dovadă a emulației născute în cupă, unde s-au ilustrat de-a lungul timpului divizionarele B Arieșul Turda, Metalul Reșița și Chimia Rm. Vîlcea, cîștigătoare ale trofeului, sau Constructorul Galați, din a treia divizie valorică, dar finalistă în ediția 1972—1973. La capătul unei curse de aproape un an se află, să nu uităm, și o prezență în „Cupa Cupelor", care te poate duce, de exemplu, pe celebrul stadion „Santiago Bernabeu", cum s-a întîmplat cu F.C. Baia Mare, divizionară B, sau la Porto — cazul Chimiei Rm. Vîlcea pe vremea cînd activa în eșalonul secund.

Nu mai tîrziu decît în ediția aflată în curs de desfășurare am asistat la ieșirea din anonimat a unei formații din campionatul județean, Victoria Ineu, arădenii reușind să ajungă pînă în „16"-imi, după ce au eliminat trei formații de divizia „C" și două de „B". Înființată în 1920 (!), echipa din Ineu a trăit, după 65 de ani, momentul ei de glorie.

...STEAUA BUCUREȘTI (A): 14 victorii (1949, 1950, 1951, 1952, 1955, 1962, 1966, 1967, 1969, 1970, 1971, 1976, 1980, 1984). Cum s-a calificat în actuala ediție: a întrecut cu 8—1 pe Minerul Băiuț (divizia C); cu 4—2 pe Rapid (A).

Cele 8 care continuă cursa

UNIVERSITATEA CRAIOVA (A): 4 victorii finale (1977, 1978, 1981 și 1983); finalistă de alte două ori (1975, 1985); s-a calificat întrecînd în „16"-imi pe A.S.A. Tg. Mureș (A); cu 1—0; cu 5—1 pe Soimii Sibiu (B).

DINAMO BUCUREȘTI, a eliminat cu 2—0 pe C.S. Tîrgoviște (B) cu 3—1 pe „Universitatea" Cluj-Napoca (A)

CHIMIA RM. VÎLCEA (A): o victorie (1973); cum s-a calificat: 2—1 cu Unirea Dinamo Focșani (C); cu 5—4 pe Ceahlăul Piatra Neamț (B).

VICTORIA BUCUREȘTI (A); a doua oară — consecutiv — în „optimi", acum calificată prin victoria cu 1—0 în fața formației Explorări Cîmpulung Moldovenesc (C); cu 1—0 pe Petrolul (A).

PROGRESUL-VULCAN BUCUREȘTI (B): o victorie (1960); o dată finalistă (1958); cum s-a calificat: 3—1 cu Automatica Alexandria (C); 4—0 cu Mecon București (C); 2—1 cu Metalul București (C); 2—0 cu S.C. Bacău (A); cu 4—3 pe F.C. Olt (A).

OȚELUL GALAȚI (B): o dată finalistă, în 1963, cînd se numea Siderurgistul; cum s-a calificat: 4—1 cu Victoria IRA Tecuci (C); 3—1 cu IMU Medgidia (C); 2—0 cu Marina Mangalia (C); 4—1 (după prelungiri) cu Sportul studențesc București (A); cu 2—1 pe Gloria Bistrița (B).

JIUL PETROȘANI (B); un succes final (1974) și o altă prezență în finală (1972); cum s-a calificat: 2—0 cu Petrolul Ticleni (C); 3—2 cu Minerul Șt. Vulcan (C); 2—0 cu Tîrnave Blaj (campionatul județean); 3—1 cu Corvinul Hunedoara (A); cu 1—0 pe Metalul Bocșa (C).